

DEEL 1

Hoofdstuk 1

ADRIAAN ONTMOET DE VLINDER PRINCE

In het eerste millenniumjaar van de tiende eeuw leefde er een rups genaamd Adriaan.

De periode waarin Adriaan opgroeide was een tijd van rust, groei en rijkdom.

Hij woonde met zijn vader en moeder, broertje en zusje aan het water, in een grote oude es. Deze stond in het Appelbos.

De oude es was door zijn vader omgebouwd tot een woning.

Het huis telde vier verdiepingen en Adriaan sliep bovenin. Er liep een mooie wenteltrap in de boom als een spiraal naar boven, die de verdiepingen met elkaar verbond.

Elke kamer had een raam dat uitkeek op de tuin. Er waren drie slaapkamers en een woonkamer.

Onder in de boom was een kelder gemaakt, om de winter- en zomervoorraad in op te slaan. Achter het huis was de schuur waar de kar van de slakken in stond.

De familie had een moestuin voor hun groenten en fruit, wat ze verkochten op de markt aan de rand van het bos.

Vader Velius maakte bladeren op maat om als dakbedekking te gebruiken voor de huizen in het Appelbos. Moeder Selina was spinster en gebruikte de draad van de wolspin om prachtige kleding mee te maken, maar ook andere dingen zoals vloerkleden en gordijnen. Ze werkten van vroeg in de ochtend tot laat in de avond.

Iedere dag bracht wel iets moois.

Tot Adriaan op een dag van school naar huis liep en iets tegenkwam wat zijn leven totaal zou veranderen...

Adriaan liep fluitend over het pad naar huis. Hij keek om zich heen en dwaalde langzaam af.

Ineens hoorde hij juffrouw Knetterbek in zijn rechteroor en zijn moeder Selina in zijn linkeroor: ‘Adriaan! Doorlopen. En niet afdwalen.’

Met een grijns op zijn gezicht liep hij snel verder tot hij bij een bocht kwam, niet ver van zijn huis vandaan.

Ineens hoorde hij: ‘Au... help mij... Au... is daar iemand?’ Voorzichtig liep Adriaan door en riep: ‘Wie is daar? Wat is er?’ ‘Hallo? Wil je me helpen?’ riep iemand met een trillende stem. ‘Ik kan niet meer staan.’

Adriaan deed dapper een stap naar voren en keek wie er achter het struikgewas lag.

Hij zag een grote vlinder met een gouden riem om zijn middel. ‘Au!’ riep de vlinder met een hopeloze blik. Adriaan probeerde hem op te tillen zodat hij kon staan.

De vlinder wilde trots zijn vleugels uitslaan, maar het lukte niet. Adriaan schrok van zijn poging en sprong naar achteren.

De vlinder slaakte een diepe zucht en ging weer liggen.

Adriaan bedacht zich geen moment. Hij riep: ‘Ik kom zo terug, ik ga mijn vader halen!’ Hij rende als een speer naar huis.

Zijn moeder Selina zag hem aankomen en deed de deur open.

In zijn haast schoot Adriaan meteen door, over de wasmand de woonkamer in.

‘Doe eens rustig,’ zei moeder Selina en ze zette de mand overeind.

Adriaan was buiten adem en begon te praten. Zijn moeder luisterde hoe hij in geuren en kleuren vertelde wat er was gebeurd.

Zijn vader Velius die net binnenkwam en het verhaal meekreeg, trok meteen zijn jas weer aan. Hij zei: ‘We kunnen

wel wat extra hulp gebruiken. Laten we naar de kolonie gaan.’

De kolonie bestond uit een kleine groep rupsen die zijn plek had gevonden in een grote oude omgevallen boom. Familieleden en niet-familieleden woonden en leefden daar nauw met elkaar samen en hielpen elkaar altijd.

Toen ze de kolonie in liepen, kwam Velius’ broer Rudy hen al tegemoet en zei: ‘Velius, wat brengt jou hier vandaag? Kom je mee-eten?’ ‘Nee, kunnen jullie mij helpen? Adriaan heeft een vlinder gevonden en het dier heeft hulp nodig.’

Oom Rudy draaide zich om en riep wat mankracht bij elkaar. Hij vertelde de andere rupsen wat er was gebeurd en die pakte zonder wat te vragen hun spullen en liepen mee naar de plek waar de vlinder lag.

Adriaan liep voorop om de plek aan te wijzen en zei even later: ‘Kijk, hier is het’.

Ze liepen eromheen en jawel, daar lag een grote blauwe vlinder op zijn zij.

Adriaan ging voor de vlinder staan en vroeg: ‘Hoe heet jij?’ ‘Mijn naam is Prince,’ antwoordde de vlinder. Waarop Adriaan antwoordde: ‘Ik ben Adriaan de rups en dit is mijn familie.’

‘Wij gaan je helpen om op te staan,’ zei Velius. Hij gooide een touw over de rug van de vlinder en hees deze over een tak, waar een andere rups hem aanpakte en weer onder de buik van de vlinder door trok.

Na drie keer trekken stond de vlinder rechtop en slaakte een zucht van verlichting. Hij keek even om zich heen en begon te mopperen: ‘Nu ben ik mijn familie kwijt. Hoe moet ik ze nu weer terugvinden en dat alles door een stom spel.’

Adriaan vroeg meteen: ‘Hoe kom je hier eigenlijk terecht? Want de route richting de Vlinderboom is niet in de buurt.’

‘Dat klopt, maar het is ook een misverstand dat ik hier ben,’ antwoordde de vlinder en vervolgde zijn verhaal: ‘We waren met familie onderweg naar de Vlinderboom, voor onze jaarlijkse vakantie. Alles verliep zonder problemen, totdat mijn neef en ik uit verveling ge-vaarlijke leaf tricks deden.’ Adriaan keek een beetje onnozel voor zich ...